

SMOLENICKÝ POSOL

25. výročie vydávania
Smolenického posla

1/2016

FARSKÝ ČASOPIS, XVI. ročník, 20.3.2016 na Kvetnú nedeľu

O KRÍŽI A RADOSTI PETER ŠIMKO

Evanjelium je radostná zvesť. Sme pozvaní prežívať a šíriť radosť. Ale je možné prežívať radosť za všetkých okolností? I v utrpení? V chorobe, v starostiach, v únave, v starobe? Ako prežíval Ježiš koniec svojho života, keď kráčal krížovou cestou nevyspatý, vyčerpaný, zbičovaný, ponížovaný bezcitným davom? Môžeme tam nájsť niečo, podľa čoho by sme sa mohli riadiť my?

Mohol mať v sebe Ježiš radosť napríklad, keď ho súdili alebo keď ležal v prachu cesty privalený krížom? A vôbec, čo je radosť?

Radosť nie je len smiech na perách alebo spev v srdci. To je veselosť. Radosť je v dôvere, v láske, v istote, že nič, ani slabosť, ani koniec síl, ani pád, ani bezvýchodiskový pocit neuberá nič na skutočnosti, že Boh je blízko a že nás má rád. A miluje práve tých slabých a vyčerpaných.

Radosť má človek vtedy, keď vie, že jeho život má zmysel, teda aj jeho utrpenie má zmysel. Keďže Ježiš vedel, že jeho utrpenie má zmysel, prejavovalo sa to na ňom aj navonok. Nenadával, nehneval sa, bol pokojný, vyrovnaný, aj keď nesmierne ubolený a vyčerpaný.

Niekedy máme pocit, že všetko sa na nás hrnie, každodenné úlohy, povinnosti a starosti. Tlačia nás k zemi tak isto ako Ježiša bremeno kríža. Ježiš rezignoval? Hľadal východisko v úniku? V reptaní, v práškoch, káve, cigarete? Ušiel? Nemal kam ujsť. Kríž je ťažký vtedy, keď ho odmietame a odstrkujeme. Modlitba nám dáva silu nevzdať to. Možno namiesto náreku a rozčulovania máme niest svoje starosti za svojich blízkych a dôverovať, že všetko ťažké môžeme premeniť na ich šťastie.

Ale aj tak. Aký dôvod k radosti môžu mať ľudia v dedení alebo odstrčení? Kde ju majú čerpať? Je len jedna cesta ako sa dostať z pasce zúfalstva. Veriť, že v tom, čo prežívame, sa podobáme Ježišovi! Môžeme sa stretnúť s Ježišom. Azda môže byť na tom niečo smutné? Ak dokážeme vidieť za našimi ťažkosťami krásu, ktorá má z nich vzísť, dobro, ktoré Boh plánuje, veríme, že to, čo prežívame, má zmysel.

Ježiš stretol na svojej ceste Matku. Ale čo keď nemáme nikoho nablízku? Čo potom? Kde je dôvod k radosti? Ježiš, skôr než zomrel, zveril nás všetkých svojej Matke. Nikto z nás teda nie je sám, pretože sa o nás stará Ježišova Matka.

Či chceme alebo nie, musíme trpieť. Niektorí trpia ako dobrý lotor, iní ako zlý. Obidvaja trpeli rovnako, ale len jeden vedel zúročiť svoje utrpenie. Prijal ho ako zadostučinenie a keď sa obrátil k Ježišovi ukrižovanému po jeho boku, počul slová: ešte dnes budeš so mnou v raji!

(Ján Mária Vianney)

Pane Ježišu, veríme, že s Tebou môžeme prekonať i to, čo inak nemožno zvládnuť. Daj, nech nachádzame pokoj a radosť v istote, že nám vždy pomôžeš. Spoliehame na Teba, Pane Ježišu, zverujeme sa Ti. Neopúšťaj nás!

EDITORIÁL

Pri zostavovaní tohto vydania Smolenického posla sme sa viacej než obvykle pozreli do minulosti. S výročiami a spomínaním akoby sa nám vrece roztrhlo. Prešlo štvrtstoročie odkedy sme s napätím listovali po novembri 1989 prvé číslo farských novín Smolenický posol. Presnejšie v marci 1991, spolu s rozbiehajúcimi sa farskými aktivitami pre všetky vekové kategórie v réžii vdp. Miloslava Mrvu. Stretká v stiesnených podmienkach pri pingpongovom stole na starej fare formovali naše ďalšie životné cesty. A dnes už hoci sme podľa občianskeho preukazu hlboko dospelí, zhodli sme sa v redakčnej rade na tom, že na tento čas radi spomíname. Nielen so sentimentom ako bolo dobre. Skôr ako na čas, kedy sme si vytvorili potenciál prejsť aj náročnými obdobiami života, ktoré neobchádzajú nikoho bez ohľadu na jeho povolanie, ale tiež ako zmysluplne prežiť život.

Stará fara bola postavená pred 270 rokmi. Vzhľadom na svoj vek, má dnes príznačnú funkciu, slúži ako svedok histórie, kde sídli Múzeum Molpír.

Svedectvom minulosti je aj pamätná tabuľa umiestnená práve na tejto budove pri príležitosti nedožitých 90. narodenín Mons. Jozefa Medového, pápežského preláta.

Už Izraeliti v Starom zákone sa obracali do minulosti, aby spomínali na Božie skutky, očakávajú naplnenie Božích prisľúbení a hľadajú odpoveď na otázku kto som a kam patrí.

Pre mladých je príznačné pozeráť do budúcnosti a snívať svoj sen. Pre starších rekapitulovať a niekedy aj kriticky hodnotiť to, čo je už za nami.

Nemali by sme však uviaznuť ani v minulosti, ani v budúcnosti. Oboje by nás malo viesť k správne porozumeniu prítomnosti. Učí nás to aj neustále sprítomňovanie Ježišovej obety vo svätej omši.

Intenzívne a užitočne prežitý prítomný čas Veľkého týždňa a Veľkonočných tajomstiev želá všetkým čitateľom

redakčná rada

SMOLENICKÝ POSOL MÁ 25 ROKOV

IVANA JANÁČKOVÁ

Prvé číslo Smolenického posla, časopisu smolenickej farnosti, vyšlo v marci 1991.

Bolo to necelý rok a pol po páde komunistického režimu, „v závane slobody a náboženskej obrody“, ako píše iniciátor jeho vydávania, vtedajší správca farnosti dekan Miloslav Mrva, ktorého iniciály MM sa nachádzali pod väčšinou uverejnených článkov. Redakčnú radu pri jeho založení tvorili: predseda Jozef Blažo a členovia Jozefína Adamcová, Ing. Jaroslav Husták, Júlia Rakovská a Daniela Sládeková.

Prvoradým cieľom bolo „popri duchovnom pokrme – náboženskom poučení a povzbudení“ informovať o živote vo farnosti. Posol vychádzal štyrikrát do roka. Záujem oň bol enormný, počiatkový náklad 500 kusov sa v marci 1993 zvýšil na 600 a v septembri 1993 bolo vytlačených až 800 kusov. Názvom aj zameraním nadviazal na Posol Boží, smolenický farský list, ktorý vychádzal vo farnosti v 30-tych rokoch.

Odchodom pána dekana Mrvu v roku 1994 z farnosti začal Smolenický posol stagnovať. V rokoch 1995 a 1996 nevyšiel vôbec, v roku 1997 len mimoriadne vydanie k 350. výročiu posviacky farského kostola.

K znovuoživeniu myšlienky vydávať farský časopis prišlo v júli 2006 v čase pôsobenia dekana Patrika Bacigála.

Smolenický posol si postupom času vytvoril svoje miesto vo farnosti. Je spoločným médiom, ktoré nám okrem informácií z farnosti ponúka postrehy, názory a zamyslenia. Zároveň tvorí určitú neoddeliteľnú súčasť nášho farského života, veď už vyšlo spolu 49 čísiel.

Prajeme mu, aby zásluhou nás všetkých vychádzal i naďalej. Redakcia sa teší na nové príspevky či rady, ako by sme mohli Smolenický posol do ďalších ročníkov vylepšiť a jeho obsahom vás potešiť.

VZŤAH K BOŽIEMU SLOVU SA BUDUJE OD DETSTVA (BIBLICKÁ OLYMPIÁDA)

IVANA ŠTIBRANÁ

Sväté písmo poznáme všetci. Máme ho doma. Počúvame ho v nedeľu alebo aj počas týždňa na sv. omši. Nieкто je ním očarený, pre niekoho sú to podivné príhody.

Vždy keď mám o Svätom písme niečo povedať svojím žiakom, uvedomujem si, že nie je možné dať do slov, čo je vlastne Sväté písmo. Je to slovo od Boha k človeku. Delí sa na Starý a Nový zákon. Dá sa naučiť ako v ňom vyhľadávať podľa súradníc, ako sa delia knihy či celá knižnica, koľko ich je, ako dlho vznikalo a že je to najprekladanejšia kniha na svete. Dá sa študovať celý život. Ale mať s Božím slovom osobný vzťah je už vyšší level, ktorý sa buduje postupne. Čím skôr sa začne, tým je vyššia pravdepodobnosť, že vytrvá a bude rásť.

Biblická olympiáda je vedomostná súťaž určená žiakom 5. - 9. ročníka. Každý rok ma žiaci prekvapia koľko sa dokážu naučiť podrobných informácií z vybraných kníh Svätého písma. A je to predovšetkým na nich, na ich samoštúdiu, ako sa pripravujú.

Tento rok sa museli popasovať s Prvou knihou Samuelovou a Lukášovým evanjeliom. V školskom kole bojovalo o postup 16 žiakov. Vyhrali:

1. Nikola Gríková, 9.A
2. Klára Birošíková, 9.A
3. Andrej Žák, 9.A

Náhradník : Lucia Hirnerová, 6.A

Postúpili do dekanátneho kola, kde už súťažili ako trojica. Keďže víťazka súťaže nemohla nastúpiť, nahradila ju Lucia Hirnerová, vybojovali spoločne 1. miesto a postúpili do diecézneho kola Biblickej olympiády.

Tešíme sa, že preukázali bojovnosť a porazili naozaj pre víťazstvo motivované ďalšie štyri družstvá Smolenického dekanátu, ale viacej nás teší, že preukázali znalosť Svätého písma.

Sväté písmo nie je hocijakou knihou. Ako hovorí Peter Kreeft v knihe *Môžeš (s)poznať Bibliu: „Keď čítame Bibliu, máme si dávať pozor: niečo nám urobí. Keď ju čítame, ona číta nás. Jej autor nás číta zvnútra. ... Biblia by mala mať nálepku s varovaním „Daj pozor! Žije!“*

KOSTOLNÉ DILEMY

MÁRIA HODULÍKOVÁ

Cez týždeň máme všetci veľa povinností a tak neraz riešime dilemu, či ísť alebo neísť do kostola. Hovoríme si: „Mám ísť do kostola? Ale veď je pracovný deň, povinné je ísť v nedeľu. A nevychádza mi to, ešte musím to alebo to urobiť!“ Nakoniec sa rozhodnem a idem. Sedím v kostole a myšlienky mi blúdžia: „Čo som mala ešte urobiť? Čo ma ešte čaká? Zajtra musím ísť k lekárovi. Musím oprat', ožehliť. Stihnem to všetko?“ Nestihnem si ani uvedomiť, kde vlastne som, prečo som tu, kvôli komu som vlastne prišla. Nevnímam podstatu. Vnímam seba zvonka cez svoje povinnosti a problémy.

Ako docieľiť to, aby sme okrem tela, ktoré je prítomné, dali priestor aj našej duši? Pri odovzdaní svojho „ja“ do prítomnosti Božej, vnímame prítomnosť nášho Pána, ktorý je s nami v chráme. Môžeme ho pozdraviť, osloviť, potešiť sa, že je tu s nami! Prichádza k nám vo svätom prijímaní. Asi by sme mali ísť na sv. prijímanie s radosťou. Ale niekedy to vyzerá tak akoby sa nám nechcelo vstať z lavice, lebo sme zahĺbení do seba a pozeráme či už máme vstať a ísť! Čaká ten, kto rozdáva sv. prijímanie, ale hlavne Ježiš. Láska, dôvera a radosť spôsobujú, že sa ponáhľame na stretnutie s Ježišom. Čo z toho nám chýba, ak sa nám ťažko vstáva z lavice?

Modlitba: Bože, prosím odpusť mi! Miluj ma takú, aká som. Viem, že nie som Ťa hodná a bez Teba nič nedokážem. Verím v Teba a milujem Ťa. Zostaň so mnou, aj keď som hriešna. Amen.

SEN O PAMÄTNEJ TABULI

TERÉZIA DRDULOVÁ

Roberta Serafiniho poznám od roku 2011. V čase, keď našu rodinu - na pozvanie nášho syna Dominika - (ktorého vždy zaujímali dejiny) navštívil v Smoleniciach, ja som bola na pobyte v Ríme. Odvtedy sme sa s Robertom stretli dvakrát v Ríme a trikrát v Smoleniciach. Raz sme spoločne navštívili pána biskupa Dominika Hrušovského v Nitre a v Ríme hrob Mons. J. Medového. Hovorili sme spoločne o rôznych veciach, nikdy však o pamätnej tabuli. Začiatkom januára 2016 som zistila, že Mons. Medový by sa bol dožil 1. marca 90 rokov. Napadla mi myšlienka, že takéto výročie by bolo dobrým dôvodom na osadenie pamätnej tabule. Oslovila som pána dekana Šimka a navrhla mu, či by súhlasil so spomienkovou slávnosťou za účasti Roberta Serafiniho. Súhlasil a prisľúbil podporu. Súčasne som pozvala Roberta S., či by sa zúčastnil slávnosti. Trvalo istý čas, kým prišla odpoveď, že bude môcť prísť. O pamätnej tabuli nevedel nič - rovnako ako ani ja. Ako sa vybavuje, navrhuje či odhaľuje. Kontaktovala som aj kňaza Juraja Vitteka, ktorý sa potešil zámeru s pamätnou tabuľou a rád by sa bol slávnosti zúčastnil, no iné povinnosti mu to nedovolili.

Nasledovalo napísanie podnetu na poslancov Obecného zastupiteľstva pri OÚ Smolenice i na pána starostu a následne som začala odhaľovať množstvo malých krokov vedúcich k odhaleniu pamätnej tabule. Predstavovala som si, aké by to bolo skvelé, ak by sa takto aspoň symbolicky a po smrti vrátil rodák Jozef Medový do Smoleníc a zostal v spomienkach i ďalších generácií.

Pri slávnosti odhalenia pamätnej tabule ma prekvapili slová Roberta o jeho 15 rokov trvajúcom sne, aby mal Mons. J. Medový pamätnú tabuľu nielen v talianskej farnosti Cerenova, kde pôsobil,

ale aj v rodnej obci. On, Talian, tak veľmi vďačný za možnosť spoznať a prežiť mnohé roky s kňazom Jozefom Medovým, sníval a zároveň o tom nehovoril, no konal. Udržoval spomienku na neho a jeho plodný život stále živú. Okrem životopisnej knihy a opakovaných návštev Smoleníc založil na Facebooku stránku venovanú osobe Mons. Medového, pravidelne o ňom publikuje, pridáva nové skutočnosti, zdroje, spomienky. Naposledy v novembri 2015 sa v Bratislave zúčastnil konferencie o Slovenskom ústave sv. Cyrila a Metoda v Ríme, ktorého spoluzakladateľom bol aj Mons. J. Medový. Vyjadrujem moju vďaku mojej rodine, pánu dekanovi Petrovi Šimkovi, d.p. Patrikovi Bacigálovi, poslancom obecného zastupiteľstva, pánu starostovi Antonovi Chrvalovi, Ivane Štibranej, Pavlovi Kudláčovi, prekladateľom – d.p. Pavlovi Stankovi a Mirke Gašparíkovej, pánu riaditeľovi Spolku sv. Vojtecha, Andrejovi Lančaričovi a všetkým, ktorí akýmkoľvek – aj nebadaným – spôsobom prispeli k úspešnej realizácii spomienky.

Slávnosť pri príležitosti nedežitých 90. narodenín Mons. J. Medového bola o spomínaní na neho. Vyznania ľudí, ktorí ho poznali potvrdili, že bol osobnosťou, na ktorú by mali byť Smoleničania veľmi hrdí. Pre mňa osobne zostáva Jozef Medový vzorom statočného človeka - kňaza, ktorý sa svojim životom postaral o dobré meno Slovenska. Počas života sa snažil oslavovať Všemohúceho a Pán mu to určite odplatil nebeskou slávou a na zemi cez tých, ktorí tu zostali a neprestali snívať.

Foto: Jozef Hodulík

Redakčná poznámka: Plné znenie príhovorov Roberta Serafiniho a ďalšie materiály a fotografie je možné prezrieť si na webovej stránke farnosti v sekcii „Aktuality“.

TAKÉ MENŠIE VÝROČIE EMÍLIA BIHARIOVÁ

nosti času spoľahnúť. K fare patrili stajne, stodola na obilie i maštale, hoci kňaz dobytok nechoval. Súčasťou vybavenia bola i vínná pivnica. Kanonická vizitácia z roku 1857 informuje o smolenickej fare ako o jednej z najstarších v okolí.

Múzeum v rámci svojej expozície vystavuje i spomínaný knižný farský fond. Nosnú časť však tvoria exponáty zo staršej doby železnej (halštatskej), zastúpená je i fauna a flóra nášho regiónu, nechýba ani história Smoleníc spracovaná v obrazovej forme. Návštevníkov určite zaujme i rekonštrukcia izby z 19. storočia či miestnosť venovaná asi najslávnejšiemu obyvateľovi Smoleníc – Štefanovi Baničovi.

Hoci už dnes stará fara neslúži svojmu pôvodnému účelu, predsa sa mi v spojitosti s ňou vybavila naše detské stretká, posedávanie na chodbe a počúvanie hrôzostrašných príhod o pokúšaní diabla z životopisnej knihy o Jánovi Márii Vianeyim. Nezapoduteľne sa mi do pamäti vrylo i pozeranie videí o živote svätých, dabovanie totiž zabezpečoval len jeden monotónny hlas pre všetky postavy. Úplne iný nádych malo sobotné upratovanie, netuším, či sme chodby dobre pozametali, ale ak sme s Ivou Janáčkovou čo len očkom mohli nahliadnuť do prachom zapadnutej knižnice, nebolo veru šťastnejších upratovačov. Už horšie bolo naše systematizovanie v kuchyni. Dôstojný pán Mrva potom nemohol nič nájsť. Myslím, že by sa dalo pokračovať ďalej a každý z vás by vytiahol tie svoje zážitky. A o tom by to malo byť - budovu by mali oživovať jej vlastní farníci a spolu tak vytvárať duchovné spoločenstvo.

Foto: Jozef Hodulík

Naladená na tému výročí, ktoré sa nesú týmto vydáním Smolenického posla, mi nedá nespomenúť ešte jedno. Hoci menej okrúhle, ale v živote farnosti má svoje miesto. Tento rok si pripomíname 270 rokov od postavenia budovy starej fary, v ktorej sa dnes nachádza Múzeum Molpír.

Budovu dal v roku 1746 postaviť gróf Juraj Erdődy, zemepán, ktorý okrem panstva Smolenice a Dobrá Voda vlastnil aj majetok v oravskom komposesoráte a v panstvách Čachtice a Beckov. V tom čase bol správcom farnosti Pavol Florianič. Nad vchodom do fary bol uvedený latinský názov: Parochia haec excels liberalitate Erdodiana extracta est, quae sub eius tutela conservabitur (Táto fara bola postavená z dobročinnosti Erdődyovcov, pod ktorých ochranou je udržiavaná). Trakt na hlavnej ulici patrila kňazom a vedľa knižnice nechýbala ani miestnosť pre kaplána. Bočná časť bola určená pre služobníctvo. Dvojkriдловá budova dodnes uchováva pôvodnú farskú knižnicu, ktorá sa spomína v kanonickej vizitácii z roku 1756. Podľa Jedlicsku mala za pôsobenia farára Mórica Mikovéniho v období 1875 až 1897 vyše 1500 zväzkov. Na budove sa zachovali pôvodné slnečné hodiny, na ktoré sa už dnes nedá v ukazovaní pres-

TETA

JÚLIA RAKOVSKÁ

**BELASÝ OBRUŠTEK, NA KTOROM
CHLEBOM VOŇAJÚ SPOMIENKY.
PSÍČKA VEDNO SI CUPKÁ DVOROM,
OBTIERA SA JEJ O ČLENKY.**

**MODLITBOU PRIKRÁŠLI SI VIEČKA,
BRÁNIAC SA CHORÔB NEDUHOМ.
RUŽENCA ZODRATÉ ZRNIEČKA
PREBERÁ JEDNO PO DRUHOM.**

**ŽEHNAJ JU, PANE, KEĎ SA CHÝLI
KU KONCU DEŇ. TY BUĎ JEJ HOŠŤ,
VŽDY, KEĎ ŤA PROSÍ. V KAŽDEJ CHVÍLI
ŽITIA KRÍŽ PREMEŇ NA RADOSŤ.**

Foto: pixabay

NEMÁTE EŠTE FERRARI? NECH, TO NEVADÍ!

CHCEM PREŽÍVAŤ NEBO KONANÍM DOBRA NA ZEMI. VITAJTE V DOME SVÄTEJ TERÉZIE...

JÁN JAKUBEC

Terezka sa narodila v Alençon 2. januára 1873 v zámožnej rodine. Otec bol klenotník a matka čipkárka. Bola najmladšia z deviatich detí. Štyria chlapi zomreli v rannom veku. Terezka mala len štyri a pol roka, keď jej zomrela matka.

V novembri 1877 sa päť sirôt so svojim otcom presťahovalo do domu v Lisieux, ktorý je v súčasnosti majetkom biskupstva v Bayeux. Dom zostal v pôvodnom stave a od roku 1913 sa stal pútnickým miestom. Je udržiavaný z darov návštevníkov, ktorí sem prichádzajú, aby navštívili miesto, kde Terezka prežila jedenásť rokov zo svojej mladosti.

Keď vstúpite dovnútra a priblížite sa ku dverám napravo od kozuba, uvidíte jedáleň, kde Martinovci spoločne jedávali. Tu Terezka naposledy večerala pred svojím vstupom do Karmelitánskeho kláštora. Mala vtedy len pätnásť rokov...

Nábytok je pôvodný, na veľkých, kyvadlových hodinách je značka Terezkinho otca: „Louis Martin“.

Vstupná miestnosť slúžila ako kuchyňa, ohnisko kozuba pripomína spoločne strávené večery Martinovcov a milosť, ktorú Terezka dostala na Vianoce 1886. Onedlho mala dovŕšiť 14 rokov. Na poschodí mal otec pracovňu a dievčatá svoje izby.

Terézia v Dejinách istej duše píše: „Moje sestry so mnou zaobchádzali, ako s malým dieťaťom. Aby som konečne vyrástla, bol treba malý zázrak. Stalo sa to 25. decembra 1886, keď som dostala milosť zanechať detské spôsoby...milosť môjho úplného obrátenia... Po návrate z polnočnej svätej omše, som išla s radosťou hľadať, ako v dňoch môjho útleho detstva, moje topánky naplnené drobnými darčekommi...“

Vystupujúc hore schodmi do svojej izby počula, ako otec hovorí sestre Celine: „Pre veľké dievča, ako Terézia, je to príliš detské prekvapenie. Dúfam, že tento rok je to naposledy.“ Vtedy pocítila vo svojom vnútri tak silnú túžbu zasvätiť svoj život Bohu rehoľným ži-

votom v kláštore, že ju tá myšlienka prenasledovala dovtedy, pokiaľ o nejaký čas neskôr, v záhrade na lavičke nepoprosila s úprimnou prosbou svojho otca o jeho dovoľenie vstúpiť do kláštora ku Karmelitánkam v Lisieux.

Treba si uvedomiť, akú čistú dušu si uchovávala Terezka, keď si dokázala uvedomiť silu Božej lásky v tak mladom, len štrnásť ročnom živote, že jej čistota a láska sa vyše sto rokov po jej smrti dotýka všetkých. Za 11 rokov jej rehoľného života neopustila Lisieux a pritom bola vyhlásená za hlavnú patrónku misiónárov a misií, hoci v nich nikdy nebola, ani nepracovala. Jej relikvie boli už vo vyše 50 krajinách, i keď k nám, na Slovensko, sa ju podarilo priviezť teraz prvýkrát. Aké silné svedectvo čistého života s Bohom tu na Zemi.

Kto som ja ako štrnásťročný? Čo ma zaujíma a čomu venujem svoje talenty? Ako prežíva takýto vek dnešná mládež? Vedia rozlíšiť, že nie je cieľom na tomto svete mať majetky, vlastniť domy, značkové oblečenie, voziť sa v drahých autách, ako James Bond vo svojom Ferrari?

Svätá Terézia nám ponúka svedectvom svojho života ďaleko viac, ako sú všetky miliónové majetky. Ponúka nám pokornú a vďačnú lásku bez podmienok, akú sama zakúšala prostredníctvom Božieho milosrdenstva, i keď jej 24-ročnú životnú púť násilne prerušila zákerná choroba.

Všetci sme pozvaní stať sa svedkami napĺňania Terezkinho prísľubu: „Celý svet ma bude milovať!... Dobrý Pán Boh bude v nebi musieť urobiť všetko, čo budem chcieť, lebo na zemi som nikdy nehľadala svoju vôľu... Po mojej smrti, uvidíte, to bude ako dážď ruží. Áno, spustím dážď ruží... Budem tráviť svoje nebo tak, že budem robiť dobro na zemi. Nie, nebudem si môcť vôbec oddýchnuť až do konca sveta, kým bude koho zachraňovať...“

Relikvie sv. Terezky sme si mohli na Slovensku uctiť od 10. do 24. januára 2016 v rôznych mestách.

NAUČME SA POČÚVAŤ SRDCOM

DAŠA LANČARIČOVÁ

V dnešnom uponáhľanom a pretechnizovanom svete sa čoraz viac zamýšľame nad hodnotami človeka, vzťahov, rodiny, spoločnosti. Hľadáme rôzne spôsoby relaxu, oddychu, pochopenia a lásky. Emócie skrývame za nevšímavosť a ich prejavy za slabosť, prehru a neschopnosť. Lahko vynášame súdy nad inými ohováraním, odsudzovaním, nechotou. Je pre nás pohodlnejšie hľadať smietku v oku iných a brvno trčiacie z nášho oka prehliadame s ľahkosťou a bez výčitiek. Aké jednoduché je riešiť problémy iných a svoje nechať nepovšimnuté. Koľko ľudských životov zbytočne vyhaslo len preto, že ich nikto nevyočul, nepomohol, nepodal ruku, nezachytil ich zúfalé výkriky o pomoc. Každý problém má svoju príčinu, svoj impulz, svoj začiatok. Veľa z nich má korene v detstve, v rodine, vo vzťahoch. Sociálne – ekonomické, politické, prírodné a človekom spôsobené zmeny zasiahli do života spoločnosti a tým aj do života rodiny. Rodina prechádza prerodom od tradičnej rodiny, cez modernú, až po postmodernú rodinu. Pokrok vytvára priaznivé podmienky pre rozvoj osobnosti človeka a pre jeho resocializáciu,

na druhej strane existujú problémy v rodinách, ktoré spôsobujú mnoho škôd z hľadiska zdravého vývinu detí. Ľahkovážnosť a absencia zodpovednosti sa čoraz častejšie podpisujú pod zlyhávajúce najmä mladých ľudí a následne mladých rodín. Pre novú generáciu rozvod už nie je žiadnou stigмой, akou bol ešte pre generáciu rodičov a určite pre ich starých rodičov. V poslednom období zasahuje mladú generáciu fenomén odkladania dospelosti sú to tzv. mladí dospelí. Dovršili už plnoletosť, ale svojím správaním, hodnotami, postojmi, spôsobom života majú bližšie k mládeži.

Dnešná doba kladie čoraz väčšie nároky na život každého človeka. Je preto veľmi dôležité už v našich deťoch rozvíjať správanie, ktoré je zamerané na pomoc a empatiu. Dnes viac ako inokedy je pre svet potrebný súcit, delenie, darovanie, prosociálnosť vo všetkých aspektoch. Naučme sa načúvať iných srdcom, bez pretvácky a odsudzovania. Podajme pomocnú ruku a pomôžeme tým zachrániť priateľstvá, manželstvá a mnohé medziľudské vzťahy.

STOJÍ PRI TEBE

JÁN LANČARIČ

Možno aj vy, hlavne starší si spomínate na obraz zavesený na stene znázorňujúci anjela strážneho. Zavesený tak, aby sme ho nezahodili a mali stále pred sebou, keď zaspávame alebo otvoríme ráno oči. Patril medzi prvé bytosti s ktorými nás naše mamy oboznamovali, keď sme boli malými deťmi. Pre dnešný svet však slovo anjel

vyvoláva skôr pochybovačný úškrn.

Anjel strážca sa spomína v žalmoch aj v evanjeliu. Je to nebeský duch pridelený Bohom každému z nás. Spomeňme si na slová Pána Ježiša, ktorý hovorí, že anjeli v nebi ustavične hľadajú na tvár môjho Otca, ktorý je na nebesiach. Anjeli sú čisti duchovia, ktorí nemajú telo ale majú rozum, sú slobodní a prešli skúškou lásky k Bohu, tak ako aj my ju musíme prejsť.

Učenie o anjeloch je dogmou i článkom viery. Neveriť v ich existenciu je v rozpore s našou vieroukou. Cirkev učí, že anjeli nie sú len strážcovia ale aj vykonávatelia Božej vôle. Jeden kresťanský filozof napísal, že popierať existenciu anjelov je ako roztrhať každú druhú stranu Biblie. Aj sv. Augustín povedal, že ich existenciu spoznáваме skrze vieru. Kto v nich neverí nepocíti ich moc. Lenže sv. František Saleský vyslovil tézu, že anjeli nás neopúšťajú aj keby sme my Boha opustili.

Naši predkovia si boli tejto podivuhodnej ochrany vedomí a tak by sme mali robiť aj my dnes. Ich pomocná ochrana je potrebná aj v našich turbulentných časoch.

Na záver spomeniem slová vyslovené sv. Ocom Piom XII.: „Okrem sveta viditeľného existuje aj svet neviditeľný, no rovnako reálny ako je ten náš. Tento neviditeľný svet, ktorý nás obklopuje, obývajú anjeli... Udržujte s nimi dôverný vzťah...“

KAŽDÝ MÁ SVOJ PRÍBEH

Podľa internetu upravila DÁRIA JAJCAYOVÁ

20-ročný mladý muž pozerá cez okno v autobuse a kričí: „Otec, stromy nám bežia naproti!“ Otec pozrie na syna a usmeje sa. Jeden pár sediaci pri nich sa smeje z detského správania sa mladého muža, keď zakričí znovu: „Otec, aj oblaky idú s nami!“ Par to už nevydrží a povedia otcovi mladíka: „Prečo nevezmete vášho syna k nejakému dobrému lekárovi?“ Muž sa usmeje a odpovie: „Práve od neho ideme. Môj syn bol od narodenia slepý a dnes vidí po prvý raz...“ Každý človek na svete má svoj príbeh. Nesúďte nikoho, kým nepoznáte dobre ten jeho! Pravda vás môže prevapíť.

ŠTATISTIKY A OZNAMY

PETER ŠIMKO

Krsty:

27.12.2015 Radka Macho
03.01.2016 Adam
Silvester Sitár
10.01.2016 Filip Koleňák
24.01.2016 Gréta
Holásková
31.01.2016 Patrik
Huňady
21.02.2016 Matej
Achenschwandtner
20.03.2016 Martin Žák

Sobáše

27.12.2015 Erich Macho
(Smolenice) a
Rossitza r. Železarova
(Smolenice)
05.03.2016 Jozef Hargaš
(Bratislava) a
Petra Sedláková
(Bratislava)

Pohreby:

29.12.2015 Mária
Brázdovičová, (1.1.1942)
07.01.2016 Štefan
Pekarovič (28.5.1932)
09.01.2016 Marián
Študenc (20.4.1949)
29.01.2016 Martin
Horváth (10.6.1976)
17.02.2016 Tomáš Neitz
(3.8.1990)
02.03.2016 Milan
Brázdovič (20.07.1944)
05.03.2016 Bystrík
Sedlák (1.3.1974)
05.03.2016 František
Oharek (7.2.1951)
12.03.2016 Alena
Gašparovičová
(1.12.1935)

VEĽKONOČNÉ TROJDNIE

Zelený štvrtok

Trnava - 9.30 hod. Missa
Chrismatis (Katedrála sv. Jána
Krstiteľa)
Neštich - 16.30 hod.
sv. omša
Smolenice - 18.00 hod.
sv. omša

Veľký piatok

9.00 hod. - Krížová cesta v
Smoleniciach aj v Neštichu
15.00 hod. - obrady v Smole-
niciach
Eucharistická poklona do
20.00 hod.

Biela sobota

9.00 hod. - ranné chvály
adorácia a poklona pri Božom
hrobe do večerných obradov
18.30 hod. - Veľkonočná vi-
gília

Veľkonočná nedeľa

7.30. hod - Smolenice sv.
omša (7.15 hod. posvätenie
pokrmov)
9.00 hod. - Neštich sv. omša
(8.50 hod. posvätenie pokr-
mov)
11.00 hod. - Smolenice sv.
omša
17.00 hod. - slávnostné spie-
vané večery a Eucharistické
požehnanie

TIP NA DOBRÚ KNIHU

MIROSLAVA GREGUŠOVÁ

Do rúk sa mi nedávno dostala útlá knižka od kňa-
za Mariána Kuffu s názvom "Kazateľnica život alebo
v nebi nájdeš prostitútky, vrahov aj zlodějov." Mnohí ju možno poznajú, ale je som ju objavila až
teraz. Kniha môže byť vhodnou pomôckou pre ži-
vot kresťana, taký, aký by sme ho mali my kresťa-
nia žiť. Hoci to nie je také jednoduché. Ale treba
stále bojovať, veriť v Božie milosrdenstvo a byť
milosrdným k iným. V príbehoch o rodine, láske,
deťoch, cirkvi, o pokore a pýche je veľa pravdy,
poznania, ale i jeho vlastnej pokory. Príbehy sú
tvrdé, také ako sám život. Sú napísané zrozumiteľným a reálnym
jazykom. Niekedy až slzami cez smiech. V poslednej časti hovorí o
živote na fare v Žakovciach, o svojich „chlapcoch“, ako ich on nazý-
va. Kniha môže byť aj odpoveďou na mnohé naše otázky. Najlepšie
to posúdite, ak si knihu prečítate. Verím, že neofutujete. Ponúkame
krátky úryvok z tejto knihy.

„Stavali sme doma a večer som utekal rýchlo na svätú omšu. Len
v šušťákoch a teniskách som zastal pri potoku, aby som sa očistil.
Zrazu pozerám a oproti mne ide chlapec. Predstavil sa mi ako Jašter.
A aj vyzeral ako jašter. Keby ste len videli ten chochol. Mal ho po-
marančovo-fialovo-zelený. Lebku mal vyholenú, sfarbenú našlto a
na nej pásiky. Spýtal sa ma: „Čau, nevieš, kde je tu fara? Ukázal som
mu. „A nevieš, kde je tu farár?““ Ja som farár. Nevyzerám na to, ale
som.“ Bol zvedavý, kam idem. „Do kostola.“ Začudoval sa. „Zdá sa ti
čudné, že farár ide do kostola?“

Vzal som ho so sebou. Keďže sme malá dedina, vchod do kostola
máme len zozadu. Počul som len ako babky cvakotali naprázdno.

V ten deň som vedel, že zbytočne kážem, všetky babky pozerali na
toho chlapca. Po svätej omši prišli ku mne delegátky babiek a žien.
Vedel som čo bude nasledovať. Keď som si dával albu, počul som
veľavýznamné: „Hm, hm. Pán farár, keď budete prijímať takýchto
ako je tamten, stratíte veľa veriacych.“ „Myslíte?“ odpovedal som
im. Ja si myslím, že veriaceho nestratím ani jedného. A keď stratím
zákonníkov a farizejov, Cirkev sa očistí.“

Zostali zaskočené. „Čo tým myslíte, pán farár?“ „Pán Ježiš by sa vy-
hýbal takýmto hosťom? Alebo som potom nepochopil evanjelium.
Pán Ježiš hovorí: Neprišiel som volať spravodlivých, ale hriešnikov.
Opýtajte sa ho, kde má mamu. A kde má otca. Ja vám to vysvetlím.

Keď sa ma raz opýtali, čo by som chcel odkázať mladým ľuďom
mimo Cirkvi, povedal som: „Chcel by som ich poprosiť o odpuste-
nie. Týmto mladým dlhujeme veľmi veľa. My kresťania nežijeme
tak, ako by sme mali. A aj preto títo mladí odchádzajú z cirkvi.“

Prečo existujú pankáči, prečo má on na hlave jaštera? Prečo sú skin-
hedi? Prečo má niekto náušnice v nose, v jazyku? Prečo je to tak?
Všimnite si týchto mladých ľudí zblízka, možno zlyhal otec, možno
matka. A kde sme boli my kresťania? Kde si bol ty?

Možno stačilo len málo, možno ho stačilo len ťuknúť, aby išiel správ-
nym smerom. Hanbili sme sa, čo povedia iní? A tak sa títo mladí
ľudia stratili. My kresťania im nevieme ponúknuť vzor. Namiesto
maľovaného Krista maľujeme svojím životom hnusnú pomalovanú
karikatúru. A títo ľudia potom odmietajú Boha.

Povedia si: Ak je toto Boh, nechcem takého Boha.“

(úryvok z knihy Kazateľnica život alebo V nebi nájdeš
prostitútky, vrahov aj zlodějov)

Farský časopis Smolenický posol. Vydáva Rímskokatolícky farský úrad v Smoleniciach.

Redakčná rada: Emília Bihariová, Miroslava Gregušová, Marianna Hudcovičová, Darina Jajcayová, Ján Jakubec, Ivana Janáčková,
vdp. Peter Šimko, Ivana Štibraná.

Cenzor: vdp. Peter Šimko.

S cirkevným schválením Arcibiskupského úradu v Trnave, dňa 10. decembra 2013, č. 8976/13. NIHIL OBSTAT.